

The background of the entire poster is a dark, atmospheric image of a desert at night. In the upper third, a stone wall with battlements stretches across the frame, flanked by two tall, narrow towers. The wall is illuminated from below, casting a warm glow. The sky above is a deep blue, dotted with stars. The lower two-thirds of the image are dominated by the large, stylized text of the title. The words 'SABAA' and 'TAHIROVÁ' are in a bright blue, serif font. 'PLAMEN' and 'V TEMNOTĚ' are in a golden-yellow, serif font. The text is set against a dark, textured background that appears to be a close-up of a flame or a dark, rocky surface. In the bottom left corner, there is a faint, white, geometric line drawing of a star or a flower-like shape.

HOST

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

TY JSI PLAMEN V TEMNOTĚ.
POKUD MÁŠ ODVAHU HOŘET.

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

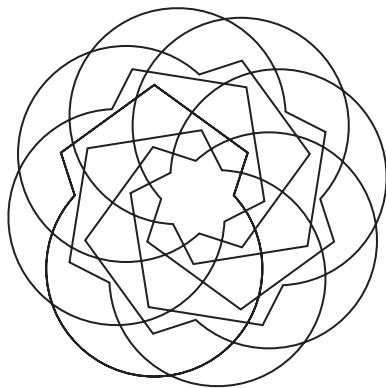
BRNO 2017

*Mé matce, otci, Merovi a Boonovi —
za vše, co jsem, vděčím vám.*

ČÁST I

Útěk

I

LAIA

Jak nás mohli tak rychle najít?

V katakombách za mnou se rozléhají rozhněvané výkřiky a skřípění kovu. Oči mi zalétnou k smějícím se lebkám podél stěn. Připadá mi, že slyším hlasy mrtvých.

Jako by syčely: Bud' rychlá, bud' hbitá. Pokud se nechceš připojit do našich řad.

„Přidej, Laio!“ pobízí mě můj průvodce. Pospíchá katakombami přede mnou a zbroj se mu leskne. „Když budeme rychlí, ztratíme se jim. Vím o únikovém tunelu, který vede ven z města. Až se tam dostaneme, budeme v bezpečí.“

Za námi se ozve zaškrábání a můj průvodce mi bledýma očima rychle pohlédne přes rameno. Jeho ruka jako zlatohnědá šmouha vyletí k jílci šamšíru, který má pověšený na zádech.

Prostý pohyb plný hrozby. Připomínka, že to není jen můj průvodce. Je to Elias Veturius, dědic jedné z nejvznešenějších rodin v celé zemi. Je to bývalá Maska, špičkový voják válečnického Impéria. A je to můj spojenec — jediný člověk, který mi může pomoci zachránit mého bratra Darina z nechvalně proslulého válečnického vězení.

Elias udělá jeden krok a stojí vedle mě. Udělá další a je přede mnou. Na to, jak je mohutný, se pohybuje s podivnou grácií. Společně se díváme do tunelu, kterým jsme zrovna prošli. V uších mi pulzuje krev. Veškeré nadšení, které jsem cítila po zničení

Šerosrážské akademie a při záchraně Eliase před popravou, mizí. Impérium nás pronásleduje. Jestli nás dopadne, zemřeme.

Košilí mi prosakuje pot, ale navzdory odpornému vedru v tunelech mě mrazí a na krku mi naskočila husí kůže. Mám dojem, jako bych zaslechla zavrčení nějakého lstivého hladového stvoření.

Pospěš si, křičí můj instinkt. Zmiz odsud.

„Eliasi,“ zašeptám, ale on mi přejede prstem přes rty — *pssst* — a vezme si jeden z púltuctu nožů, které má připevněné na hrudi.

Zpoza opasku si vytáhnu dýku a snažím se zaslechnout něco jiného kromě klapání nožek tarantulí, které žijí v tunelech, a svého vlastního dechu. Svědivý pocit, že nás něco sleduje, zmizí — a nahradí jej něco horšího: pach smůly a ohně a blížící se hlasy.

Imperiální vojáci.

Elias se dotkne mého ramene a ukáže nejdřív na svoje nohy a pak na moje. *Jdi v mých stopách.* Samou opatrností tajím dech a snažím se napodobit jeho krok: odbočuje a rychle míří pryč od těch hlasů.

Dojdeme k místu, kde se tunely kříží, a vydáme se doprava. Elias pokývne směrem k hluboké, po ramena vysoké kryptě ve zdi, v níž leží na boku kamenná rakev.

„Dovnitř,“ zašeptá, „až dozadu.“

Protáhnu se do krypty, a když slyším hlasité *crrrk* místní tarantule, musím se držet, abych se neotřásla. Na zádech mi visí šamšíř, který ukoval Darin, a jeho jílec hlasitě cinkne o kámen. *Přestaň se vrtět, Laio, a nemysli na to, čím se to tu možná hemží.*

Elias vleze do krypty za mnou a kvůli své výšce si musí skoro dřepnout. V tom těsném prostoru o sebe zavadíme paží a on se zprudka nadechne. Ale když se na něj podívám, je obličejem otočený směrem k tunelu.

Dokonce i v přítmí tunelů jsou jeho šedé oči a ostré linie dolní čelisti nápadné. Slabě mi škubne v žaludku — nejsem na jeho obličej zvyklá. Ještě před hodinou, když jsme prchali před zkázou, kterou jsem rozpoutala na Šerosrázu, zakrývala jeho rysy stříbrná maska.

Nakloní hlavu na stranu a poslouchá, jak se vojáci blíží. Jdou rychle a jejich hlasy se odrážejí od stěn katakomb jako přerušovaný křik dravých ptáků.

„...nejspíš šel na jih. Jestli má v hlavě aspoň půlku mozku, tak určitě.“

„Kdyby měl v hlavě aspoň půlku mozku,“ opáčí druhý voják, „tak by vyhrál čtvrtou zkoušku a my bychom neměli za císaře plebejskou špinu.“

Vojáci vstoupí do našeho tunelu a jeden z nich strčí lucernu do krypty naproti té, v níž se schováváme. „Zatracený svinstvo.“ Při pohledu na to, co se tam vevnitř ukrývá, rychle ucukne.

Teď je na řadě naše krypta. Sevrou se mi útroby a ruka na dýce se mi roztřeše.

Elias vytáhne z pochvy další čepel. Ramena má uvolněná, v obou rukou zlehka svírá nože. Ale když zahlédnu jeho obličej — svrašťelé čelo a zaťatou čelist —, sevře se mi srdce. Podívá se mi do očí a já na okamžik zahlédnu jeho utrpení. Nechce těm mužům přinést smrt.

Ale jestli si nás všimnou, upozorní další strážce v katakombách a za chvíli se to kolem nás bude imperiálními vojáky jen hemžit. Stisknu mu předloktí. Natáhne si na hlavu kápi a obličej si zakryje černým šátkem.

Voják se blíží těžkým krokem. Cítím ho — pot a železo a špinu. Elias uchopí nože pevněji. Je nakrčený jako divoká kočka připravená k útoku. Sevru svůj náramek na paži, dárek od matky. Jeho známý vzor pod prsty na mě působí jako balzám.

Voják přichází na okraj krypty. Zdvihá lucernu...

Náhle se opodál v tunelu rozlehne náraz. Voják se rychle otočí, tasí meč a běží to prozkoumat. Za několik vteřin světlo z luceren zeslábně a zvuk jejich kroků se ztrácí v dálce.

Elias ztěžka vydechne. „Jdeme,“ řekne. „Určitě to tu nepročesává jen jedna hlídka. Musíme se dostat k únikové chodbě.“ Když vyjdeme z krypty ven, tunelem zaduní otřes, který rozvíří prach, a kosti a lebky s rachotem dopadnou na zem. Zakopnu, Elias mě popadne za rameno, přitáhne mě ke zdi a sám se přitiskne vedle mě. Krypta zůstala neporušená, ale ve stropě tunelu to zlověstně praská.

„Co to pro všechno na světě bylo?“

„Připadalo mi to jako zemětřesení.“ Elias o krok ustoupí ode zdi a prohlíží si strop. „Jenže v Seře žádná zemětřesení nebývají.“

Razíme si cestu katakombami s ještě větší naléhavostí. Při každém kroku čekám, že zaslechnu další hlídku a v dálce zahlédnu louče.

Elias se nečekaně zastaví a já vrazím do jeho širokých zad. Vstoupili jsme do kruhové pohřební komory s nízkým kopulovitým stropem, odkud vedou dva tunely. V jednom z nich v dálce poblikávají louče, až příliš daleko na to, aby se daly přesně rozeznat. Ve stěnách komory jsou vytesané krypty, z nichž každou střeží kamenná socha ozbrojence. Zpod jejich přileb na nás nepřátelsky shlížejí lebky. Otřesu se a přistoupím blíž k Eliasovi.

Ale on se nedívá ani do krypt, ani do tunelů, ani na louče v dálce. Zírá na holčičku stojící uprostřed pohřební komory.

Má na sobě potrhané oblečení a rukou si tiskne krvácející ránu na boku. Její jemné rysy naznačují, že je to Učenka, ale když se jí pokusím podívat do očí, skloní hlavu a tmavé vlasy jí spadnou do obličeje. Chudinka. Na umazaných tvářích má stopy po slzách.

„U všech horoucích pekel, docela se nám to tu zalidňuje,“ zamumlá Elias. Udělá krok směrem k holčičce, ruce má rozpřažené, jako by jednal s vyděšeným zvířetem. „Tady bys neměla zůstat, broučku.“ Mluví jemně. „Jsi tu sama?“

Děvčátko tiše vzlykne. „Pomozte mi,“ zašeptá.

„Ukaž mi tu ránu. Můžu ti ji zavázat.“ Elias poklekne na jedno koleno, aby se snížil na její výšku, stejně jako to dělával můj dědeček se svými malými pacienty. Holčička před ním ucukne a podívá se směrem ke mně.

Udělám krok dopředu, ale instinkt mi radí, abych byla opatrná. Dívka mě pozoruje. „Řekneš nám, jak se jmenuješ, maličká?“ zeptám se.

„Pomozte mi,“ zopakuje. Z toho, jak se vyhýbá mému pohledu, mi naskakuje husí kůže. Ale na druhou stranu ji zjevně týrali — nejspíš práce Impéria — a teď stojí tváří v tvář po zuby ozbrojenému Válečníkovi. Musí být bez sebe strachem.

Dívka pomalu ucouvne a já se rychle podívám do tunelu osvětleného loučemi. Louče znamenají, že se pohybujeme na území Impéria. Je jen otázkou času, kdy na nás narazí vojáci.

„Eliasi,“ pokývnu směrem k loučím. „Nemáme čas. Vojáci..“

„Nemůžeme ji tu přece jen tak nechat.“ Je očividné, že ho sužuje pocit viny. Tíží ho, že před několika dny během třetí zkoušky zabil několik svých přátel, a nechce mít na svědomí další smrt. A to by se nepochybně stalo, pokud bychom tady to děvče nechali. Umřelo by na následky svých zranění.

„Máš ve městě rodinu?“ ptá se Elias. „Potřebuješ..“

„Stříbro.“ Holčička nakloní hlavu na stranu. „Potřebuju stříbro.“

Eliasovo obočí vystřelí vzhůru. Nedivím se mu. Ani já jsem to nečekala.

„Stříbro?“ řeknu. „Ale my nemáme..“

„Stříbro.“ Dívka se vleče do strany jako krab. Mám dojem, že jsem pod jejími zplihlými vlasy zahlédla až příliš rychlý záblesk oka. *Zvláštní.* „Mince. Zbraň. Šperky.“

Přejede pohledem můj krk, uši, zápěstí. A tím pohledem se prozradí.

Zírám do uhlově černých důlků, kde by měla mít oči, a šátrám po dýce. Ale Elias už stojí přede mnou a v rukou se mu lesknou šamšíry.

„Zpátky,“ zavrčí na dívku a každým coulem je z něj zase Maska.

„Pomozte mi.“ Dívka si nechá znovu spadnout vlasy do obličeje a založí si ruce za zády, vypadá jako karikatura dítěte, které se nás snaží přemluvit. „Pomoc..“

Při pohledu na můj zjevný nesouhlas zkřiví rty v zuřivém šklebu, který na její jinak půvabné tváři působí zvrhle. Zavrčí — je to ten samý hrdelní zvuk, který jsem zaslechla už dříve. Tak proto jsem měla pocit, že nás něco sleduje. Tohle je to cosi, jehož přítomnost jsem cítila v chodbách.

„Vím, že máte stříbro.“ V hlase malé holčičky, jímž to stvoření promlouvá, zaznívá zuřivý chtíč. „Dejte mi ho. Já ho potřebuju.“

„Drž se od nás dál,“ varuje to stvoření Elias. „Nebo ti useknu hlavu.“

Dívka — nebo co to vlastně je — si Eliase nevšímá a zaměří svůj pohled na mě. „Ty to nepotřebuješ, človíčku. Dám ti za to něco na oplátku. Něco úžasného.“

„Co jsi zač?“ zašeptám.

Vymrští paže a ruce se jí podivně zeleně zalesknou. Elias k ní vyrazí, ale ona se mu vyhne a popadne mě prsty za zápěstí. Na zlomek vteřiny cítím, jak mi žhne ruka, a pak ji jakási síla odhodí a ona vyje a svírá si dlaň, jako by ji strčila do ohně. Elias mi pomůže zpátky na nohy, protože jsem upadla na zem, a v tentýž okamžik namíří na dívku dýku. Ta před ní ucouvne a vríská.

„Ty jsi ale mazaná!“ Když se po ní Elias znovu vrhne, holčička uskočí a dívá se na něj. „Jsi proradná! Ptáš se, co jsem zač, ale co jsi zač ty?“

Elias se rozmáchne a přejede jí jedním šamšírem po krku. Není však dostatečně rychlý.

„Vrahu!“ vyřítí se na něj. „Zabijáku! Ty jsi sama smrt! Chodící zkáza! Kdyby tvoje hříchy byly krev, chlapče, utopil by ses v řece, kterou jsi sám vytvořil!“

Elias se zapotácí a v jeho očích se zračí zděšení. V tunelu se zablesknou světla. Rychle k nám míří tři pochodně.

„Blíží se vojáci.“ To stvoření se ke mně přizene jako vítr a obrátí ke mně tvář. „Já je pro tebe zabiju, medooké děvče. Rozsápu jim hrdla. Ty, kteří vás pronásledovali předtím, jsem odvedla zpátky do tunelu. Udělám to znovu. Pokud mi dáš svoje stříbro. On ho chce. A pokud mu ho přineseme, tak nás odmění.“

Co to má pro všechno na světě znamenat? Neptám se a místo odpovědi zdvihnu dýku.

„Ty hloupá lidská nicko!“ Dívka sevře ruce v pěst. „On si ho od tebe stejně vezme. Přijde na to jak.“ Obrátí se směrem k tunelu. „Je tady Elias Veturius!“ Trhnu sebou. Vykřikla tak hlasitě, že ji nejspíš slyšeli až v Antiu. „Elias Vetu...“

Když jí Elias zarazí šamšír do srdce, její slova utichnou. „*Ifrit, ifrit z temné sluje*,“ řekne Veturius. Její tělo sjede z čepele a dopadne na zem s temným žuchnutím, jako když padá balvan. „*Meč mu život ukracuje*. Taková stará říkanka,“ doplní a zasune šamšír do pochvy. „Až donedávna mě nenapadlo, jak může být užitečná.“

Elias mě popadne za ruku a vyrazíme do neosvětleného tunelu. Možná že vojáci nějakým zázrakem tu dívku neslyšeli. Možná nás nezahlédli. Možná, možná...

Máme však smůlu. Za námi slyším křik a dupot bot.

II

ELIAS

Tři pomocní vojáci a čtyři legionáři, třináct metrů za námi. V běhu se rychle ohlédnou, abych posoudil, jak rychle se blíží. Odhadem šest pomocných vojáků, pět legionářů a deset metrů.

S každou ubíhající vteřinou proudí do katakomb další imperiální vojáci. Touto dobou už posel nejspíš donesl zprávu sousedním hlídkám a bubny rozšíří po Seře upozornění: *Elias Veturius byl spatřen v tunelech. Ať se nahlásí všechny oddíly.* Vojáci si nepotřebují být jisti mou identitou, stejně nás chytí. Prudce zahnu vlevo do postranního tunelu a Laiu stáhnou s sebou. Usilovně přemýšlím. *Rychle je setřes, dokud ještě můžeš. Jinak...*

Ne, syčí Maska v mém nitru. Zastav se a zabij je. Je jich jenom jedenáct. Nic to není. Zvládneš to i poslepu.

Měl jsem toho ifríta v pohřební komoře zabít hned. Helena by se mi posmívala, kdyby věděla, že jsem se tomu stvoření snažil pomoci, místo abych hned poznal, co je zač.

Helena. Vsadil bych své šamšíry, že je právě teď u výsledku. Markus — tedy císař Markus, jak si teď říká — jí nařídil, aby mě popravila. Neudělala to. A co hůř, po čtrnáct let byla mojí nejbližší důvěrníci. A ani jeden z těch hříchů jí neprojde bez trestu — rozhodně ne teď, když má Markus absolutní moc.

Bude v jeho rukou trpět. Kvůli mně. Znovu slyším ifríta. *Jsi chodící zkáza!*

Hlavou mi proletí vzpomínky na třetí zkoušku. Tristas umírající na hrotu Dexova meče. Demetrius hroutící se k zemi. Leandr ležící v krvi.

Probere mě výkřik, který se ozve před námi. *Bitevní pole je mou svatyní. Dědečkova stará mantra se mi vybaví ve chvíli, kdy to nejvíc potřebuju. Hrot meče je mým knězem. Tanec smrti mou modlitbou. Smrtící rána je mým vysvobozením.*

Laia vedle mě lapá po dechu a sotva se vleče. Zdržuje mě. *Mohl bys ji tu nechat, šeptá záludný hlas. Sám bys byl rychlejší.* Ten hlas rozdrtím. Kromě neodmyslitelné skutečnosti, že jsem jí slíbil pomoc výměnou za svou svobodu, vím, že Laia udělá cokoli, aby se dostala do kaufského vězení za svým bratrem, a dokonce by se celou tu cestu pokusila ujít sama.

A to by pro ni znamenalo jistou smrt.

„Přidej, Laio,“ řeknu. „Jsou moc blízko.“ Vyrázím vpřed. Stěny plné lebek, kostí, krypt a pavučin po obou stranách blednou. Dostali jsme se až příliš jižně od místa, kde bychom měli být. Únikový tunel, do nějž jsem schoval zásoby jídla na týden, jsme už dávno minuli. Katakomby duní a otřesy nás oba srážejí k zemi. Mřížkou kanálu k nám proniká pach ohně a smrti. Po chvíli se vzduchem rozlehne výbuch. Nezatěžuji se úvahami o tom, co by to mohlo být. Důležité je jen to, že vojáci za námi zpomalili a postupují vratkými chodbami stejně ostražitě jako my. Prudce odbočím doprava do postranní chodby a pak ustoupím do hlubokého stínu v polorozbořeném výklenku.

„Myslíš, že nás najdou?“ zašeptá Laia.

„Doufám, že...“

Ze směru, kterým jsme mířili, se zableskne světlo a já zaslechnu staccatový dusot bot. Do tunelu vběhnou dva vojáci a jejich louče nás jasně osvětlí. Na vteřinu se zarazí, nejspíš je mate Laiina přítomnost a také skutečnost, že nemám na tváři masku. Ale pak

si všimnou mé zbroje a šamšířů a jeden z nich pronikavě zapíská, čímž přivolá všechny vojáky v doslechu.

Moje tělo převezme kontrolu nad myslí. Ještě než vojáci stihnou tasit, moje vrhací nože se jim zabodnou do měkkého masa na hrdle. Tiše padnou a jejich louče prskají na podlaže katakomb.

Laia se vynoří z výklenku a rukou si zakrývá ústa: „E-Eliasi...”

Vrhnou se zpátky do výklenku, stáhnou ji s sebou a uvolním šamšíř v pouzdrech. Zbývají mi čtyři vrhací nože. To není moc.

„Zabiju jich tolik, kolik zvládnou,“ řeknu. „Drž se stranou. I kdyby to vypadalo sebehůř, nepleť se do toho a nesnaž se mi pomáhat.“

Když dořeknu poslední slova, v ústí levého tunelu se objeví vojáci, kteří nás pronásledují. Jsou čtyři metry od nás. V mé myslí už nože vyletěly a našly své cíle. Vyřítím se z výklenku a vypustím čepele. První čtyři legionáři padnou tiše, jeden po druhém, tak lehce, jako když se seče obilí. Pátý zemře mávnutím mého šamšířu. Kolem se rozstříkne teplá krev a já cítím, jak se ve mně zvedá žluč. *Nemysli. Nad ničím se nepozastavuj. Jenom vyčisti cestu.*

Za prvními pěti muži se objeví dalších šest pomocných vojáků. Jeden mi skočí na záda a já ho zneškodním úderem lokte do obličeje. Za okamžik se na mě vrhá další. Když dostane kolenem do zubů, zavyje a svírá si rozbitý nos a zakrvácená ústa. *Otočka, kop, úkrok stranou, úder.*

Laia za mnou křičí. Jeden z pomocných vojáků ji táhne za krk ven z výklenku a u hrdla jí drží nůž. Jeho chlípné pošilhávání vystřídá zavytí. Laia mu zarazila do boku dýku. Pak ji z něj vytrhne a voják se odpotácí.

Obrátím se k posledním třem vojákům. Dají se na útěk.

V několika vteřinách posbírám své nože. Laia se při pohledu na ta jatka kolem třese po celém těle: sedm mrtvých. Tři zranění úpí a snaží se vstát. Když se na mě podívá, oči se jí rozšíří

hrůzou nad zkrvavenými šamšíry a zbrojí. Zali je mě hanba tak silná, že bych se nejraději zhroutil k zemi. Teď mě vidí takového, jaký skutečně jsem, i s mizernou pravdou v mém nitru. *Vrahu! Jsi sama smrt!*

„Laio...“ oslovím ji, ale tunelem projede hluboké zasténání a země se rozechvěje. Mřížkami kanálů slyším výkřiky, volání a ohlušující dozvuky ohromného výbuchu.

„Co to sakra...?“

„To je učenecký odboj,“ zakřičí Laia přes všechn ten hluk. „Bouří se!“

Nestihnu se jí zeptat, jak se dozvěděla tak úžasnou a pikantní novinku, protože v tu chvíli se v tunelu nalevo od nás zablýskne důvěrně známý stříbrný kov.

„Proboha, Eliasi!“ Laia mluví přidušeně a oči má rozšířené děsem.

Jedna z Masek, které se k nám blíží, je obrovský muž, možná o dobrých dvanáct let starší než já, ale není mi povědomý. Ta druhá má malou, téměř droboučkou postavu. Klid v její maskované tváři je v nápadném rozporu s mrazivým hněvem, který z ní vyzařuje.

Moje matka. Velitelka.

Zprava se ozývá dupot bot a píšťaly svolávají ještě více vojáků. Jsme v pasti.

Tunel znovu zaúpí.

„Postav se za mě,“ vyštěknu na Laiu. Neslyší mě. „Laio, sakra, pos...“

Laia se vrhne střemhlav proti mému břichu, je to nemotorný, zoufalý a tak nečekaný výpad, že přepadnu dozadu do jedné z krypt ve zdi. Prorazím hustou vrstvu pavučin ve vstupu a přistanu na zádech na kamenné rakvi. Laia leží napůl na mně, napůl vklíněná mezi rakev a stěnu krypty.

Spojení pavučin, krypty a teplého dívčího těla mě natolik vyvádí z míry, že sotva dokážu vykoktat: „Ty ses snad...“

Rána. Strop tunelu, v němž jsme před chvílí stáli, se najednou zhroutí v hromovém rachotu, který ještě zesiluje burácení dalších výbuchů ve městě. Stáhnou Laiu pod sebe a rukama jí obejmou hlavu, abych ji ochránil před nárazem. Ale v kryptě jsme v bezpečí. Z vlny prachu, kterou rozvířily výbuchy, se rozkašleme a já si jasně uvědomuju, že nebýt Laiiny pohotovosti, byli bychom teď oba mrtví. Burácení ustane a prachem prosvítne slunce. Městem se rozléhají výkřiky. Opatrně se zvednu, odtáhnou se od Laiy a obrátím se ke vchodu do krypty, který je napůl zatarasený hromadou kamení. Dívám se na trosky tunelu. Moc toho z něj nezbylo. Zával je úplný, po Maskách nikde ani stopy.

Vyškrábu se z krypty a napůl táhnu a napůl nesu přes sutiny Laiu, která ještě pořád kašle. Tvář má pokrytou prachem a krví — není její, o tom jsem se ujistil —, a hledá čutoru. Přiložím jí láhev k ústům. Po několika doušcích se postaví.

„Já... já zvládnou jít sama.“

Tunel po levé straně je zavalený kamením, ale najednou se v něm objeví ruka v brnění. V prachu se zablesknou velitelské šedé oči a plavé vlasy.

„Jdeme.“ Povyťáhnou si límec tak, aby mi zakrýval zátylek se šerosrázským tetováním ve tvaru diamantu. Vyškrábeme se ze zničených katakomb do kakofonie serských ulic.

U všech horoucích pekel.

Zdá se, že ulice propadlé do katakomb si nikdo nevšímá — všichni jsou příliš zaujatí tím, že zírají na sloupec ohně stoupající k horkému modrému nebi: místodržitelova vila je v plamenech jako nějaká barbarská pohřební hranice. Kolem jejích černajících bran a na ohromném náměstí před ní bojují desítky váleč-

nických vojáků v nevyrovnané bitvě se stovkami černě oděných povstalců — bojovníků učeneckého odboje.

„Tudy!“ vyrazím pryč od místodržitelovy vily, cestou srazím dva povstalecké bojovníky a zamířím do další ulice. Ale tam zuří požár, který se rychle šíří, a země je pokrytá mrtvolami. Popadnu Laiu za ruku a utíkám směrem k další postranní uličce, ale zjistím, že je stejně poničená jako ta první.

Nad rachotem zbraní, výkřiky a burácením plamenů se horečně rozléhají údery ze serských bubnových věží, které svolávají jednotky do čtvrti Význačných, do Cizinecké čtvrti a do Zbrojířské čtvrti. Další věž hlásí, že jsem byl spatřen poblíž místodržitelova sídla, a rozkazuje všem dostupným jednotkám, aby se připojily ke stíhání.

Hned vedle vily se ze sutin zborceného tunelu vynoří světle plavá hlava. *Sakra*. Stojíme uprostřed náměstí vedle fontány se sochou vzpínajícího se koně pokryté prachem. Otočím Laiu zády ke kašně, sehnu se a zoufale hledám únikovou cestu, než si nás všimne velitelka nebo někdo z Válečníků. Ale zdá se, že všechny budovy na náměstí i přilehlé ulice jsou v plamenech.

Dívej se pořádně! Velitelka se každou chvíli vnoří do šarvátky na náměstí a použije své hrozné schopnosti, aby si bojem proklesla cestu a vypátrala nás.

Ohlédnu se: setřásá si ze zbroje prach a celý ten chaos ji nijak nevyvádí z míry. Z jejího nevzrušeného postoje se mi ježí vlasy na hlavě. Její škola je v troskách, její syn a zároveň nepřítel uprchl, město postihla úplná katastrofa. A přesto se k tomu staví s pozoruhodným klidem.

„Tamhle!“ Laia mě popadne za paži a ukáže na uličku ukrytou za převráceným vozíkem nějakého prodáváče. Přikrčíme se a vyrazíme k ní a já děkuju nebi za ten rozruch, díky němuž si nás ne všimají ani Učenci, ani Válečníci.

Zanedlouho doběhneme do uličky, a zrovna když se do ní chystáme vpadnout, rozhodnu se zariskovat a ohlédnu se — jen jednou, abych se ujistil, že nás neviděla.

Prohledávám očima ten chaos: přejíždím pohledem klubko bojovníků, kteří se vrhají na dvojici legionářů, Masku, která odráží deset povstalců zároveň, až k troskám tunelu, kde stojí má matka. Starý učenecký otrok, který se snaží utéct před tou spouští, udělá tu chybu, že se jí připlete do cesty. S lhostejnou brutalitou mu za-boří šamšíř do srdce. A pak se podívá přes náměstí přímo na mě. Jako bychom byli propojeni, jako by znala všechny mé myšlenky.

Usměje se.

III

LAIA

Velitelčin úsměv vypadal jako opuchlý bledý červ. Ačkoliv jsem ji zahlédla jen koutkem oka, než mě Elias odvedl pryč od toho krveprolití na náměstí, nejsem schopná promluvit.

Uklouznu, boty mám stále pokryté krví od té řezničiny v katakombách. Při pomýšlení na Eliasův výraz těsně poté, co se to stalo, na znechucení v jeho očích, se otřesu. Chtěla jsem mu říct, že to, co udělal, udělal proto, aby nás zachránil. Ale nedokázala jsem ta slova ze sebe vypravit. Zmohla jsem se jen na to, že jsem se nepozvracela.

Vzduch protínají zvuky utrpení — Válečníci a Učenci, dospělí a děti, všechny hlasy splývají v jediném kakofonickém skřeku. Ale já to téměř nevnímám, protože se soustředím na to, abych se vyhnula rozbitému sklu a hořícím domům hroutícím se k zemi. Několikrát se ohlédnou a čekám, že uvidím velitelku, jak je nám v patách. Náhle se cítím jako ta dívka, kterou jsem byla ještě před měsícem. Dívka, která nechala svého bratra napospas imperiálnímu vězení, dívka, která fňukala a vzlykala, když ji zbičovali. Zbabělec.

Jestliže se strach chopí vlády, musíš použít jedinou věc, která je silnější, nezničitelná, a bojovat s ním: svého ducha. A svoje srdce. V duchu slyším slova, která mi včera řekl kovář Spiro Teluman, přítel a mentor mého bratra.

Snažím se proměnit svůj strach v něco, co mě bude pohánět. Velitelka není neomylná. Možná mě ani neviděla — soustředila se jen na svého syna. Už jednou jsem jí utekla. Uteču jí zas.

Projede mnou vlna vzrušení, ale když zahneme do další ulice, zakopnu o hromadu cihel a rozplácnu se na dlažbě černé jako saze.

Elias mě postaví zpátky na nohy, jako bych nevážila víc než peříčko. Upřeně se dívá před sebe, ohlíží se, sleduje okolní okna a střechy, jako by čekal, že se každou chvíli někde objeví jeho matka.

„Musíme jít dál.“ Tahám ho za ruku. „Musíme se dostat ven z města.“

„Já vím.“ Elias vběhne do zaprášeného uschlého sadu obehnaného zdí. „Ale pokud budeme vyčerpaní, tak to nezvládneme. Když si na chvíli odpočineme, nic se nestane.“

Posadí se a já si neochotně kleknu vedle něj. Serrský vzduch je podivný a znečištěný — pachutí spáleného dřeva se mísí s něčím temnějším, s krví, hořícími těly a tasenou ocelí.

„Jak se dostaneme do Kaufu, Eliasi?“ Ta otázka mě sužuje od chvíle, kdy jsme se z jeho kasáren na Šerosrázu protáhli do tunelů. Můj bratr se nechal zajmout válečnickým vojákem, abych měla šanci utéct. Nenechám ho kvůli tomu zemřít — on je poslední člen rodiny, který mi v tomhle zpropadeném Impériu zbyl. „Schováme se někde na venkově? Jaký máš plán?“

Elias se na mě klidně dívá, šedé oči má jakoby zastřené.

„Únikovým tunelem bychom se byli dostali na západ od města,“ řekne. „Vydali bychom se přes horské průsmyky na sever, okradli kmenovou karavanu a vydávali se za obchodníky. Válečníci by nehledali nás oba a rozhodně by nás nehledali na severu. Ale teď...“ Pokrčí rameny.

„Co to má znamenat? Máš vůbec nějaký plán?“

„Mám. Dostaneme se ven z města. Utečeme velitelce. To je jediný plán, na kterém záleží.“

„A co potom?“

„Jedno po druhém, Laio. Teď se musíme vypořádat s mojí matkou.“

„Já se jí nebojím,“ řeknu, aby si nemyslel, že jsem pořád ta ustrašená myška, kterou před několika týdny potkal na Šerosrázu. „Teď už ne.“

„To bys měla,“ odpoví Elias suše. Vtom zaduní bubny, je to záplava zvuku, z něhož se mi roztřesou i kosti. Hlava mi buší jejich ozvěnou.

Elias nakloní hlavu na stranu. „Vysílají náš popis,“ řekne. „*Elias Veturius: šedé oči, sto devadesát centimetrů, devadesát pět kilogramů, černé vlasy. Naposledy spatřen v tunelech jižně od Šerosrázu. Ozbrojený a nebezpečný. Cestuje s Učenkou: zlaté oči, sto šedesát centimetrů, šedesát kilogramů, černé vlasy...*“ Zarazí se. „Chápeš, co to znamená? Jdou po nás, Laio. Ona po nás jde. Žádná cesta ven z města neexistuje. Mít strach je teď dobrá strategie, udrží nás to naživu.“

„A hradby...“

„Jsou ostře střežené kvůli učenecké vzpouře,“ řekne Elias. „A teď to bude ještě horší. Rozeslala po městě zprávy, že jsme se přes hradby ještě nedostali. Brány budou dvojnásob opevněné.“

„Mohli bychom se... mohl by ses ven probojovat? Třeba u jedné z menších bran?“

„To by snad šlo,“ řekne Elias. „Ale znamenalo by to hodně zabíjení.“

Rozumím tomu, proč uhýbá pohledem, ačkoliv ta tvrdá, chladná část mě samé, která se zrodila na Šerosrázu, uvažuje nad tím, že několik mrtvých Válečníků navíc už by nebyl takový rozdíl. Zejména vzhledem k tomu, kolik už jich Elias zabil, a taky proto, že si dokážu představit, co začnou dělat ve chvíli, kdy bude učenecká vzpoura nevyhnutelně potlačena.

Ale moje lepší já se nad takovou bezcitností zhrzoí. „A co tunely?“ navrhu. „To vojáci nebudou čekat.“

„Nevíme, které z nich se zřítily, a nemá smysl tam chodit jen proto, abychom narazili na slepou uličku. Možná by to šlo přes doky. Přeplavali bychom řeku..“

„Já neumím plavat.“

„Až budeme mít pár volných dní, připomeň mi, abych to napravil.“ Pak zavrtí hlavou — docházejí nám možnosti. „Mohli bychom se schovávat, dokud se to povstání nepřežene. A až přestanou výbuchy, proklouznout do tunelů. Vím o jednom úkrytu.“

„Ne,“ řeknu rychle. „Impérium poslalo Darina do Kaufu před třemi týdny. A vězeňské fregaty jsou rychlé, že ano?“

Elias přikývne. „Do Antia jim to netrvá ani čtrnáct dní. A z Antia do Kaufu je to deset dní cesty po pevnině, pokud je nezdrží špatné počasí. Možná už je ve vězení.“

„Jak dlouho bude trvat nám, než se tam dostaneme?“

„Musíme jít po souši, aby nás nikdo neodhalil,“ řekne Elias. „Tři měsíce, pokud budeme rychlí. Ale jen v případě, že dojdeme k Nevennskému pohoří, než napadne sníh. Jestli to nestihneme, budeme muset počkat do jara.“

„V tom případě nesmíme ztrácet čas,“ řeknu. „Ani den.“

Znovu se ohlédnou přes rameno a snažím se potlačit narůstající pocit hrůzy. „Nešla za námi, že ne?“

„Určitě ne tak, abychom si toho všimli,“ řekne Elias. „Na to je až moc chytrá.“

Přemýšlí, pozoruje suché stromy kolem nás a v dlani stále dokola obrací meč.

„Blízko řeky se u hradeb nachází opuštěné skladiště,“ řekne nakonec. „Patří mému dědečkovi — před lety mi to tam ukázal. A ze zadního dvora vede cesta ven z města. Ale dlouho jsem tam nebyl. Možná už tam ani nestojí.“

„Víš o tom skladišti velitelka?“

„Dědeček by jí o tom nikdy neřekl.“

Vzpomenu si na to, jak mě Izzi, má kamarádka, která také bývala otrokyní na Šerosrázu, před velitelkou varovala, když jsem na akademii přišla poprvé. *Ona vidí různé věci*, řekla Izzi. *A ví i o tom, o čem by vědět neměla*. Ale teď se musíme dostat z města a já nemám žádný lepší plán, který bych mohla navrhnout.

Vyrazíme dál, rychle procházíme částmi města netknutými povstáním a ostražitě se plížíme těmi, kde zuří boje a oheň. Hodiny plynou a odpoledne přechází v podvečer. Elias kráčí po mém boku, je klidný a zdánlivě nedotčený pohledem na tu zkázu.

Když si uvědomím, že ještě před měsícem byli moji prarodiče naživu, můj bratr na svobodě a nikdy jsem neslyšela jméno Veturius, zaplaví mě zvláštní pocit.

Vše, co se stalo od té doby, se podobá noční můře. Babičku a dědečka zavraždili. Darina odvěkli vojáci a on na mě křičel, ať uteču.

A učenecký odboj mi nabídl pomoc při jeho záchraně, jen aby mě později zradil.

Hlavou mi probleskne vzpomínka na další obličeje, tmavooký, pohledný a zasmušilý — vždycky byl tak zasmušilý. Díky tomu byl pak jeho úsměv mnohem vzácnější. Keenan, povstalec s ohnivými vlasy, který se vzepřel odboji, aby mi potají pomohl uniknout ze Serry. A já tu možnost darovala Izzi.

Doufám, že se na mě nezlobí. Doufám, že pochopí, proč jsem jeho pomoc nemohla přijmout.

„Laio,“ osloví mě Elias, když se přiblížíme k východnímu okraji města. „Už jsme skoro tam.“

Vynoříme se ze změní serských uliček poblíž kupeckého skladiště. Osamělá věž cihlové vypalovací pece vrhá na skladiště a okolní dvory hluboký stín. Ve dne tu panuje shon vozů, obchodníků

a přístavních dělníků. Ale teď v noci je to tu opuštěné. Večerní chlad naznačuje změnu ročního období a od severu vane silný vítr. Nic se ani nepohne.

„Tamhle.“ Elias ukáže směrem ke stavbě zabudované do serských hradeb. Podobá se oběma sousedním budovám, až na plevelem zarostlý dvorek, který je hned za ní. „To je ono.“ Několik minut skladiště pozoruje. „Tam velitelka nemůže schovat tucet Masek,“ řekne. „A pochybuju, že by přišla bez nich. Nebude riskovat, že bych jí mohl utéct.“

„Jseš si jistý, že by sem nepřišla sama?“ Vítr zafouká ještě silněji a já si založím ruce na prsou a otřesu se. Velitelka je dostatečně strašlivá sama o sobě. Nemyslím si, že by potřebovala vojáky jako podporu.

„Nejsem,“ přizná. „Počkej tady. Přesvědčím se, jestli tam nikdo není.“

„Myslím, že bych měla jít taky.“ Ihned znervózním. „Kdyby se něco stalo...“

„Tak to ty přežiješ, i kdybych to já schytl.“

„Cože? To ne!“

„Když zapískám jednou, můžeš se ke mně připojit. Pokud tam budou vojáci, zapískám dvakrát. A jestli tam bude čekat velitelka, tak uslyšíš tři hvízdnutí dvakrát za sebou.“

„A když tam bude? Co potom?“

„Tak tady počkáš. Jestli to přežiju, přijdu pro tebe,“ řekne Elias. „A jestli ne, budeš odsud muset zmizet.“

„Eliasi, ty blázne, já tě potřebuju, jestli chci dostat Darina...“

Položí mi prst na rty a zachytí můj pohled.

Skladiště před námi je tiché. Za námi hoří město. Vzpomenu si, kdy jsem se na něj naposledy takhle dívala — bylo to těsně předtím, než jsme se políbili. A podle toho, jak napjatě vydechne, mám dojem, že mu to taky prolétlo hlavou.

„Kde je život, tam je naděje,“ řekne. „To mi kdysi pověděla jedna odvážná holka. I kdyby se mi něco stalo, nepropadej panice. Určitě na něco přijdeš.“

Než mě znovu zaplaví pochybnosti, svěsí paži a zlehka, jako když z cihlové pece stoupají oblaka prachu, přeběhne ke skladišti.

Sleduju jeho pohyby a jsem si bolestně vědoma chatrnosti našeho plánu. Všechno, co se dosud stalo, bylo výsledkem síly vůle nebo čirého, nezaslouženého štěstí. Nemám ani ponětí, jak se dostat bezpečně na sever, protože jsem byla přesvědčená o tom, že mě tam dovede Elias. Vůbec nevím, jak vniknout do Kaufu, protože jsem doufala, že to bude vědět Elias. Nemám nic jiného než svůj vnitřní hlas, který mi říká, že musím bratra zachránit, a Eliasův slib, že mi pomůže. Zbytek jsou jenom přání a naděje. Na světě není nic křehčího.

To nestačí. Nestačí. Vítr mi cuchá vlasy, je chladnější, než by měl být na sklonku léta. Elias zmizí ve dvoře skladiště. Nervy mám napjaté k prasknutí, a ačkoliv zhluboka dýchám, připadá mi, že nemám dost vzduchu. *No tak. Honem.* Čekání na znamení je nesnesitelné.

A pak to zaslechnu. Je to tak rychlé, že mi na okamžik připadá, jako bych se spletla. Doufám, že jsem se spletla. Ale pak se to ozve znovu.

Tři ostrá písknutí. Ostrá, náhlá a plná varování.

Velitelka nás vypátrala.

IV

ELIAS

Matka je lstivá a dokáže svůj hněv obratně skrývat. Obalí jej klidem a pohrbí hluboko v sobě. Pak nad ním udupe zem, vztyčí náhrobní kámen a předstírá, že je po něm. Já ho však vidím v jejích očích. Doutná na periferii jejího pohledu, jako když okraje papíru těsně před vzplanutím zčernají.

Je mi odporné, že mám stejnou krev jako ona. Kéž bych si ji mohl vydrhnout z těla.

Stojí tam u tmavých vysokých městských hradeb a až na stříbrný záblesk masky vypadá jako jeden z mnoha nočních stínů. Vedle ní se nachází naše úniková cesta, dřevěné dveře tak hustě obrostlé uschlými popínavými rostlinami, že vůbec nejsou vidět. Ačkoliv nemá v rukou zbraň, její poselství je jasné. *Jestli chceš odejít, musíš se dostat přese mě.*

U všech horoucích pekel. Doufám, že Laia slyšela moje varovná hvízdnutí. Doufám, že se bude držet dál.

„Že ti to ale trvalo,“ řekne velitelka. „Čekám tu už několik hodin.“

Vrhne se na mě a v dlani se jí objeví dlouhý nůž tak rychle, jako by jí vyrašil z kůže. Tak tak před ní uskočím a pak na ni zaútočím šamšíry. Odtančí před mým útokem, aniž se obtěžuje zkrížit se mnou ostří, a pak po mně hodí vrhací hvězdu. Mine mě jen o vlásek. Než sáhne po další, přiřenu se k ní a kopnutím do hrudi ji srazím k zemi.

Zatímco se snaží vydrápat na nohy, pročešávám pohledem okolí, jestli se tam někde neskrývají vojáci. Městské hradby jsou prázdné a okolní střechy jakbysmet. Z dědečkova skladiště se neožívají žádné zvuky. Ale stejně nedokážu uvěřit tomu, že někde blízko nečíhají její zabijáci.

Zprava něco zaslechnu a zdvihnu šamšíry, očekávám šíp nebo kopí. Ale je to jen velitelčin kůň přivázaný ke stromu. Poznávám sedlo rodu Veturiů — je to jeden z dědečkových hřebců.

„Jsi nervózní.“ Velitelka povytáhne jedno stříbrné obočí a konečně se postaví. „To nemusíš. Přijela jsem sama.“

„A proč bys to dělala?“

Velitelka po mně vrhne další hvězdy. Když se shýbnu, proskočí kolem mě za strom, k němuž je uvázaný její kůň, pryč z dosahu nožů, které po ní házím.

„Jestli si myslíš, že na to, abych tě zničila, potřebuju armádu,“ řekne, „tak to jsi, chlapče, na omylu.“

Rychlým pohybem si u krku rozepne uniformu — při pohledu na košili z živého kovu, již nedokážou proniknout sečné zbraně, se znechuceně ušklíbnu.

Je to Helenina košile.

„Vzala jsem si ji od Heleny Aquilly.“ Velitelka vytasí šamšíry a s lehkou elegancí začne odrážet můj útok. „Těsně předtím, než jsem ji předala Černé hlídce k výslechu.“

„Helena nic neví.“ Odrážím matčiny rány a ona kolem mě tančí. *Zažeň ji do úzkých. A pak jí zasaď rychlou ránu do hlavy, aby ztratila vědomí. Ukradni jí koně. Uteč.*

Když do sebe naše šamšíry narazí a jejich zvláštní hudba naplní dosud tiché skladiště, velitelka vydá podivný zvuk. Po chvíli si uvědomím, že se zasmála.

Nikdy jsem neslyšel, že by se matka smála. Nikdy.

„Věděla jsem, že sem přijdeš.“ Pustí se do mě šamšíry, já se shýbnu, abych jí proklouzl pod rukama, a cítím závan větru od jejích čepelí, které se proženou jen kousíček od mého obličejce. „Zvážil jsi útěk městskou branou. Pak tunelem, řekou, doky. Nakonec se všechny možnosti ukázaly jako příliš obtížné, zejména když se za tebou táhne ještě ta tvoje malá kamarádka. Vzpomněl sis na tohle místo a předpokládal jsi, že o něm nevím. Hlupáku.“

„Ona je tady, abys věděla.“ Když zablokují její útok a škrábnu ji na paži, velitelka podrážděně zasyčí. „Ta učenecká otrokyně. Někde tady číhá. A dívá se.“ Velitelka si pohrdlivě odfrkne a zvýší hlas. „Vytrvale se držíš života, jako ten šváb! Nic jiného ostatně ani nejsi. Předpokládám, že tě zachránili auguři. Měla jsem tě pořádně rozmáčknout.“

Zůstaň schovaná, Laio! vykřiknu v duchu, ale nahlas si to říct netroufám, jinak Laia skončí s jednou z matčiných hvězd v hrudi.

Velitelka má teď skladiště za zády. Mírně oddechuje a oči se jí vražedně třpytí. Touží se mnou skoncovat.

Naznačí výpad nožem, ale když ho zablokují, podrazí mi nohy a zaútočí. Odvalím se a těsně se vyhnu smrti probodnutím nožem, nicméně vzápětí ke mně se svistotem přiletí další dvě hvězdy, a ačkoliv jedné uniknu, druhá mě zasáhne do bicepsu.

V šeru za matkou se mihne zlatá kůže. *Ne, Laio. Drž se dál.*

Matka odhodí šamšíry a vytáhne dvě dýky. Chystá se mě doražit. Vší silou se na mě vrhne a zasazuje mi údery tak prudce, abych si ani nevšiml, kdy vydechnu naposledy.

Odrazím ji příliš pomalu. Do ramene se mi zakousne ostří a já uskočím, ale ne dost rychle na to, abych se vyhnul surovému kopanci, kterým mě srazí na kolena. Náhle vidím dvě velitelky a čtyři ostří. *Tohle je tvůj konec, Eliasi.* V hlavě se mi rozléhá lapání po dechu — slyším svůj vlastní dech, mělký a bolestný. Matka se chladně uchechtne, zní to, jako když kámen drtí sklo. Napřáhne

se k smrtícímu úderu. A pouze šerosrážský výcvik, její výcvik, mi pomůže instinktivně zdvihnout šamšíř a zadržet její dýku. Jenže má síla je ta tam. Jeden po druhém mi vykopne šamšíř z rukou.

Koutkem oka zahlédnu, jak se blíží Laia s dýkou v ruce. *Nech toho, sakra. Ona tě ve vteřině zabije.* Ale pak mrknu a Laia je pryč. Nejspíš se mi to jen zdálo — ten kopanec mi otřásl myslí, jenže pak se Laia objeví znovu a hodí matce přímo do očí hrst písku. Velitelka prudce odvrátí hlavu a já šátrám po šamšířech na zemi. Ve chvíli, kdy se na mě matka podívá, právě jeden zdvihám.

Očekávám, že její zápěstí v ochranné rukavici vyletí a zarází můj meč. Očekávám, že zemřu s pohledem na její škodolibý triumf.

Ale místo toho se jí v očích objeví výraz, který nedokážu nikam zařadit.

Pak ji můj šamšíř zasáhne do spánku takovou silou, že ji to přinejmenším na hodinu omráčí. Padne k zemi jako pytel mouky.

Když se na ni s Laiou díváme, zmocní se mě zuřivost a zmatek. Existuje vůbec nějaký zločin, který moje matka nespáchala? Myslíím na všechny ty, které zbičovala, zavraždila, zmučila a uvrhla do otroctví. A teď před námi leží úplně bezbranná. Bylo by tak snadné ji zabít. Maska v mém nitru mě nabádá, ať to udělám. *Teď nesmíš zaváhat, ty blázne! Nebo budeš litovat.*

Ale ta myšlenka mě odpuzuje. Ne, svou vlastní matku nezabiju, a už vůbec ne tímhle způsobem, i když je to taková zrůda.

Zahlédnu nějaký pohyb. Ve stínu skladiště se skrývá postava. Voják? Možná — ale nejspíš je příliš zbabělý na to, aby vylezl a bojoval. Možná nás viděl, možná ne. Zjišťovat to nebudu.

„Laio.“ Popadnu matku za nohy a táhnu ji do skladiště. Je tak lehoučká. „Přiveď toho koně.“

„Je... je opravdu...“ Podívá se na velitelčino tělo a já zavrtím hlavou.

„Koně,“ zopakují svůj povel. „Odvaž ho a přiveď ke dveřím.“ Zatímco plní můj rozkaz, odříznu z kotouče, který mám v tlumoku, kus lana a svážu matce zápěstí a kotníky. Až se vzbudí, příliš ji to nezdrží, ale společně s ránou do hlavy by nám to mělo poskytnout dost času, abychom se dostali ven ze Serry dřív, než za námi pošle vojáky.

„Musíme ji zabít, Eliasi.“ Laie se třese hlas. „Jakmile se probere, pustí se za námi. Nikdy se do Kaufu nedostaneme.“

„Já ji zabíjet nehodlám. Jestli to chceš udělat ty, tak si pospěš. Nemáme čas.“

Odvrátím se od ní, abych ještě jednou prohlédl tmu za námi. Ať už nás sledoval kdokoliv, je pryč. Musíme počítat s nejhorším: že to byl voják a že spustí poplach.

Na serrských hradbách nehlídkuje žádná stráž. *Konečně máme trochu štěstí.* Po několika silných úderech se dveře pokryté popínavými rostlinami otevřou a jejich panty hlasitě zaskřípají. Během několika vteřin projdeme masivní městskou hradbou. Na chvíli vidím dvojmo. *Ta zatracená rána do hlavy.*

Plížíme se s Laiou rozlehlým meruňkovým sadem a kůň klape za námi. Laia ho vede a já jdu před ní s vytaseným šamšírem.

Velitelka se rozhodla čelit mi o samotě. Možná v tom byla její pýcha a touha dokázat sobě samé i mně, že mě dokáže zničit bez pomoci. Ale ať už k tomu měla jakýkoliv důvod, nepochybuju o tom, že ven postavila přinejmenším několik oddílů vojáků, aby nás chytili, kdybychom se probili přes ni. Vím jistě, že matka má vždycky záložní plán.

Jsem vděčný za inkoustově černou noc. Kdyby svítil měsíc, snadno by nás mohl z hradeb sestřelit zkušený lukostřelec. Takhle splýváme se stromy. Ale stejně temnotě nedůvěřuju. Čekám, až ztichnou cvrčci a další noční tvorové a až mi vychladne pokožka, naslouchám, jestli se někde neozve zavržení bot nebo zaskřípění kůže.

Ale zatímco procházíme sadem, po Impériu není nikde ani stopy.

Když se blížíme ke konci stromořadí, zpomalím. Poblíž rychle plyne přítok řeky Rei. Jedinými osvětlenými body v poušti jsou dvojce kasárny, na kilometry vzdálené od sebe navzájem i od nás. Mezi nimi se rozléhají údery bubnů, které mluví o pohybu jednotek v Seře. V dálce se ozvou údery koňských kopyt a já ztuhnu — ale zvuk se od nás vzdaluje.

„Něco mi tu nehraje,“ řeknu Laie. „Matka by sem určitě rozmístila stráž.“

„Možná si myslela, že je nebude potřebovat,“ zašeptá Laia nejspíše. „Že nás zabije sama.“

„Ne,“ oponuju jí. „Velitelka má vždycky záložní plán.“ Náhle si přeju, aby s námi byla Helena. Jako bych ji viděl před sebou, jak vraští stříbrné čelo, zatímco její mysl trpělivě rozplétá fakta.

Laia vztyčí hlavu. „I velitelka dělá chyby, Eliasi,“ řekne. „Oba nás podcenila.“

To je pravda, ale přesto mě pořád sužuje neodbytný pocit, že něco není v pořádku. U všech řasů, hrozně mě bolí hlava. Je mi na zvracení. Chce se mi spát. *Uvažuj, Eliasi.* Co jsem to viděl v matčiných očích, než jsem ji srazil k zemi? Nějaké citové hnutí. Něco, co by jindy nedala najevo.

A po chvíli mi to dojde. *Bylo to uspokojení.* Velitelka měla radost.

Ale proč by měla radost z toho, že ji zbavím vědomí ranou do hlavy, poté co se mě pokusila zabít?

„Ona neudělala chybu, Laio.“ Vydeme na otevřené prostranství za sadem a já zkoumám bouři, která se sbírá desítky kilometrů daleko nad Serranským pohořím. „Ona nás nechala jít.“

Ale nechápu proč.

V

HELENA

Věrnost až do konce.

Heslo rodu Aquillů, které mi otec pošeptal do ucha chvíli poté, co jsem se narodila. Vyslovila jsem ta slova snad tisíckrát. Nikdy jsem o nich nezapochybovala.

Teď o těch slovech přemýšlím, zatímco sedím mezi dvěma legionáři v podzemním žaláři pod Šerosrázem. *Věrnost až do konce.*

Věrnost komu? Své rodině? Impériu? Svému srdci?

Ke všem řadám s mým srdcem. To kvůli němu jsem skončila tady.

„Jak se Eliasi Veturiovi podařilo uprchnout?“

Z úvah mě vyruší vyšetřovatel. Jeho hlas je stejně necitelný jako před několika hodinami, když mě s velitelkou hodili do této díry. S pomocí oddílu Masek mě zahnala do kouta před šerosrážskými kasárnami. Vzdalela jsem se bez boje, stejně mě praštila tak, že jsem ztratila vědomí. A pak se jí nějak povedlo svléknout mi stříbrnou košili, kterou mi darovali auguři, imperiální svatí muži. Košili, která se mi zapustila do kůže a díky níž jsem byla téměř neporazitelná.

Možná bych se měla pozastavit nad tím, jak ji ze mě dokázala stáhnout. Ale já se tomu nedivím. Na rozdíl od zbytku tohoto zatraceného Impéria jsem nikdy neudělala tu chybu, že bych velitelku podcenila.

„Jak se mu podařilo utéct?“ Vyšetřovatel se do toho zase pustil. Potlačím povzdech. Na tu otázku už jsem odpověděla snad stokrát.

„Nevím. V jednu chvíli jsem mu měla useknout hlavu a hned potom jsem slyšela jen zvonění v uších. Když jsem se podívala na popravčí pódium, byl pryč.“

Vyšetřovatel pokyne dvěma legionářům, kteří mě drží. Připravím se.

Nic jim neříkej. Ať už se bude dít cokoliv. Než Elias utekl, slíbila jsem mu, že ho budu naposledy krýt. Jestli se Impérium dozví, že uprchl tunely, že cestuje s tou Učenkou nebo že mi dal svou Masku, vojáci ho snadno vystopují. Živý by se z města nedostal.

Legionáři mi strčí hlavu do vědra odporné vody. Sevřu rty, zavřu oči a snažím se zůstat uvolněná, ačkoliv si nepřeju nic jiného než se začít bránit. Držím se jediného obrazu, tak jak nás to velitelka během výslechového výcviku naučila.

Elias je na útěku. Usmívá se v nějaké vzdálené, sluncem zalité zemi. Nachází svobodu, kterou tak dlouho hledal.

Plíce se mi napínají a pálí. *Elias utíká. Elias je volný.* Topím se, umírám. *Elias utíká. Elias je volný.*

Legionáři mi vytáhnou hlavu z vědra a já se prudce, zhluboka nadechnu.

Vyšetřovatel pevnou rukou otočí můj obličej k sobě a přinutí mě, abych se mu podívala do zelených očí, které se bledě a necitelně třpytí ve stříbrné masce. Po všech těch hodinách, kdy se mě vyptával na tytéž otázky a slyšel stále stejné odpovědi, očekávám náznak hněvu nebo přinejmenším frustrace. Ale on nevypadá rozrušeně. Působí zcela klidně.

Kvůli snědé pleti, propadlým tvářím a hranatým očím mu v duchu přezdívám Seveřan. Ze Šerosrázu vyšel teprve před pár lety, je příliš mladý na to, aby ho přijali k Černé hlídce, natož aby z něj udělali vyšetřovatele.

„Jak se mu podařilo utéct?“

„Vždyť jsem vám právě řekla..“

„Cos dělala po výbuchu v kasárnách lebek?“

„Měla jsem dojem, že jsem ho zahlédla. Ale ztratil se mi.“ Což je určitá verze skutečnosti. Nakonec se mi opravdu ztratil.

„Jak se mu podařilo odpálit ty výbušniny?“ Seveřan pustí můj obličej a pomalu kolem mě přechází. Jako by splýval se stíny, až na rudou skvrnu na uniformě — obraz křičícího ptáka. Je to symbol Černé hlídky, imperiálních vnitrostátních jednotek. „Kdys mu pomohla?“

„Já jsem mu nepomohla.“

„Byl to tvůj spojenec. Tvůj přítel.“ Seveřan vytáhne něco z kapsy. Zacinká to, ale nevidím, co to je. „A ve chvíli, kdy má být popraven, se spustí série výbuchů, které málem srovnají se zemí celou školu. Vážně čekáš, že uvěřím tomu, že to byla náhoda?“

Mlčím, a tak Seveřan pokyne legionářům, aby mě znovu ponořili. Zhluboka se nadechnu a vytěsním z hlavy všechno kromě myšlenky na Eliase, kterému se podařilo uprchnout.

A v tu chvíli, zrovna když mě potápějí, si vzpomenu na ni.

Na tu učeneckou holku. Na její tmavé vlasy a křivky a ty zatracené zlaté oči. Jak ji držel za ruku, když utíkali přes dvůr. Jak vyslovovala jeho jméno, které na jejích rtech znělo jako píseň.

Trocha vody se mi dostane do úst a já ji spolknu. Chutná po smrti a po moči. Vykopnu a začnu se rvát s legionáři, kteří mě drží. *Uklidni se.* Takhle vyšetřovatelé ničí vězně. Jedna prasklina a on do ní zarazí klín a bude do něj tlouct kladivem tak dlouho, dokud se nerozpadneš na kusy.

Elias utíká. Elias je volný. Snažím se v duchu spatřit ten obraz, ale nahradí ho jiný: oni dva, propletení do sebe.

Možná že utopit se by nebylo tak hrozné.

Ve chvíli, kdy se mi zatmí před očima, mě legionáři vytáhnou. Vyplivnu trochu vody. *Vzchop se, Aquillo. Právě teď tě může zlomit.*

„Kdo je ta holka?“

Ta otázka je tak nečekaná, že na jeden jediný usvědčující okamžik nedokážu skrýt šok — nebo pochopení.

Zčásti proklínám Eliase za to, že byl tak hloupý a nechal se s ní vidět. A zčásti se snažím potlačit hrůzu, která ve mně narůstá. Vyšetřovatel pozoruje, jak se ve mně ty pocity svářejí.

„No dobrá, Aquillo.“ Mluví se smrtelným klidem. Okamžitě si vzpomenu na velitelku. Elias mi jednou řekl, že čím je její hlas tišší, tím je nebezpečnější. Konečně vidím, co si to Seveřan vytáhl z uniformy. Mosaznou metlu. Je to surová zbraň, která dokáže proměnit obyčejný výprask v pomalou, krvavou smrt.

„Tak se do toho pustíme?“

„Pustíme?“ Už v té pekelné díře trčím celé hodiny. „Co tím myslíte?“

„Tohle...“ ukáže na vědro s vodou a na můj zmlácený obličej, „bylo jenom takové seznámení.“

U všech horoucích pekel. Tak on se držel zpátky. Postupně zvyšoval bolest, kterou mi působil, krůček za krůčkem, oslaboval mě a čekal, až se mu otevře cesta, až mi něco unikne. *Elias utíká. Elias je volný. Elias utíká. Elias je volný.*

„Ale teď se do toho opravdu pustíme, Krkavče.“ Seveřanova slova přeruší mou mantru, ačkoliv je pronesl velmi tiše. „Teď se podíváme, co v tobě je.“

Čas se mi slije do jednoho okamžiku. Hodiny plynou. Nebo jsou to dny? Týdny? Nevím. Tady dole nevidím slunce. Neslyším bubny ani vyzvánění.

Ještě chvílku, říkám si po jednom obzvlášť surovém výprasku. Ještě hodinu. Vydrž ještě hodinu. Půl hodinu. Pět minut. Minutu. Jen minutu.

Ale každá vteřina znamená bolest. V této bitvě prohrávám. Nejsem schopná vnímat čas, pletou se mi slova, zadržávám se.

Dveře kobky se otvírají a zavírají. Poslové přicházejí, radí se. Seveřanovy otázky se mění, ale nikdy nekončí.

„Víme, že uprchl s tou holkou skrze tunely.“ Jedno oko mám tak nateklé, že ho nedokážu otevřít, ale tím druhým Seveřana probodávám. „Povraždil tam dole půlku čty.“

Ach, Eliasi. Bude se myšlenkou na ty zabitě mučit, nedokáže o nich přemýšlet jako o nutnosti, ale jako o své volbě — špatné volbě. Bude tu krev cítit na rukou ještě dlouho poté, co já bych ji smyla.

Ale když slyším, že Seveřan ví, jak Elias uprchl, trochu se mi uleví. Alespoň už nemusím dál lhát. A když se mě Seveřan ptá na vztah mezi Eliasem a Laiou, můžu upřímně odpovědět, že nic nevím.

Musím jen přežít dostatečně dlouho na to, aby mi Seveřan uvěřil.

„Pověz mi něco o nich — není to tak těžké, nebo ano? Víme, že ta holka byla ve spojení s odbojem. Přidal se Elias k jejich věci? Byli milenci?“

Chtěla bych se zasmát. *Můžeš si tipnout, stejně jako já.*

Pokusím se mu odpovědět, ale kvůli bolesti se zmůžu jenom na záupnění. Legionáři mě upustí na podlahu. Ležím stočená do klubíčka a chabě se snažím chránit si polámaná žebra. Sípavě dýchám. Napadně mě, jestli je smrt už blízko.

Vzpomenu si na augury. Vědí, kde teď jsem? Záleží jim na tom?

Musejí to vědět. A nehnuli ani prstem, aby mi pomohli.

Ale já ještě žiju. A nedala jsem Seveřanovi to, co si přeje. Jestliže se pořád vyptává, pak je Elias dosud na svobodě a ta holka s ním.

„Aquillo.“ Seveřanův hlas zní najednou... jinak. Unaveně. „Krátký se ti čas. Řekni mi něco o té holce.“

„Já nic...“

„Jinak mám rozkaz umlátit tě k smrti.“

„Rozkaz od císaře?“ zasípám. To mě překvapuje. Myslela jsem si, že Markus mě nechá projít všemožnými hrůzami, než mě zabije.

„Nezáleží na tom, kdo mi ten rozkaz dal,“ řekne Seveřan. Shýbne se. Upírá na mě zelené oči. A projednou není tak klidný.

„On za to nestojí, Aquillo,“ řekne. „Pověz mi, co potřebuju vědět.“

„Já... já nic nevím.“

Seveřan chvíli vyčkává. Pozoruje mě. Když nic neříkám, postaví se a vytáhne mosaznou metlu.

Myslím na Eliase, kterého v tomto žaláři nedávno také věznili. Na co asi myslel, když čelil rozsudku smrti? Když přišel na popravčí pódium, působil tak smířeně. Jako by tváří v tvář osudu našel klid.

Kéž bych si od něj trochu toho klidu mohla půjčit. *Sbohem, Eliasi. Doufám, že najdeš svobodu. Že najdeš štěstí. Nebesa vědí, že na nás ostatní nic podobného nečeká.*

Za Seveřanem se s cvaknutím otevrou dveře žaláře. Zaslechnu povědomý, nenáviděný krok. Císař Markus Farrar. Přichází mě zabít osobně.

„Můj pane.“ Seveřan mu salutuje. Legionáři mě vytáhnou na kolena a ohnou mi hlavu, abych působila uctivě.

V pološeru kobky — a se svým poraněným okem — nedokážu rozeznat Markův výraz. Ale vím, kdo je ta vysoká postava s plavými vlasy vedle něj.

„Otče?“ Co ten tu u všech horoucích pekel dělá? Chce ho Markus použít jako páku? Bude ho mučit tak dlouho, než jim poskytnu informace?

„Vaše Výsosti.“ Když otec Marka oslovuje, jeho hlas je hladký jako sklo a tak plochý, až zní téměř bezcitně. Ale pak ke mně zalétne očima plnýma hrůzy. S trochou síly, která mi ještě zbyla, ho probodávám pohledem. *Ať to nevidí, otče. Nedovol mu, aby viděl, co cítíš.*

„Dejte nám chvíli.“ Markus otci mávnutím ruky naznačí, aby se vzdálil, a pak se podívá na Seveřana. „Poručíku Harpere,“ osloví ho. „Máte něco?“

„Ona o té holce nic neví, Vaše Výsosti. A nepodílela se ani na zničení Šerosrázu.“

Takže mi opravdu uvěřil.

Had pokyne legionářům, aby mě pustili. Umiňuji si, že se nesmím zhroutit. Markus mě popadne za vlasy a vytáhne mě na nohy. Seveřan nás pozoruje s kamenným výrazem. Zatnu zuby a narovná ramena. Soustředím se jen na bolest a očekávám — ne, *doufám* —, že v Markových očích bude jen čirá nenávist.

Ale dívá se na mě se znepokojivým klidem, jaký je u něho vidět jen zřídkakdy. Jako by moje obavy znal stejně důvěrně jako své vlastní.

„Vážně, Aquillo?“ řekne Markus a já odvrátím pohled. „Elias Veturius, tvoje jediná pravá láska...“ — když ta slova vyřkne, na jednu znějí odporně — „...ti před nosem uteče s učeneckou holkou a ty o ní nic nevíš? Například o tom, jak přežila čtvrtou zkoušku? Nebo o její úloze v odboji? Jsou snad výhrůžky poručíka Harpera neúčinné? Možná bych zvládl vymyslet něco lepšího.“

Otec, který stojí za Markem, ještě víc zbledne. „Vaše Výsosti, prosím...“

Markus si ho nevšímá, přitiskne mě ke zdi kobky a nalepí se na mě. Zaboří mi rty do krku poblíž ucha, já zavřu oči a víc než cokoliv jiného si přeju, aby se otec na tohle nemusel dívat.

„Mám nám najít někoho, koho budeme mučit?“ zamumlá Markus. „Někoho, v jehož krvi se budeme koupat? Nebo ti mám poručit něco jiného? Doufám, žeš dávala pozor a sledovalas Harperovy postupy. Jako Krkavec je budeš často používat.“

Moje noční můry — ty, o kterých nějakým způsobem ví i on — přede mnou vyvstávají s hrůznou jasností: ztýrané děti, zdeptané matky, domy rozpadající se na popel. Já po jeho boku, jeho věrná velitelka, zastánkyně, milenka. Vyžívám se v tom. Toužím po tom. Toužím po něm.

Jsou to jen noční můry.

„Nic nevím,“ zaskřehotám. „Jsem věrná Impériu. Vždycky jsem byla.“ *Nemučte mého otce*, chci ještě dodat, ale násilím se přinutím nežebrat.

„Vaše Výsosti.“ Otec teď mluví důrazněji. „Co naše dohoda?“

Jaká dohoda?

„Okamžik,“ zavrtní Markus. „Ještě si hraju.“ Přitiskne se ke mně ještě víc, ale pak mu přes obličej přelétne podivný výraz — překvapení, možná podráždění. Potřeše hlavou jako kuň, když odhání mouchu, a pak ustoupí.

„Sundejte jí řetězy,“ poručí legionářům.

„Co to má znamenat?“ Snažím se zůstat stát. Podlomí se mi nohy. Otec mě zachytí těsně předtím, než se zhroutím, a položí si mou paži kolem širokých ramen.

„Můžeš jít.“ Markův pohled se stále soustředí na mě. „Otče Aquillo, hlase se u mě v deset. Víte, kde mě najdete. A ty, Krkavče, přijdeš s ním.“ Než odejde, na chvíli se zastaví a pomalu přejeđe prstem po krvavé vrstvě, která mi pokrývá obličej. Když si prst

přiloží k ústům a krev slízne, má v očích hladovou touhu. „Mám pro tebe úkol.“

A pak je pryč a místnost opustí i Seveřan a legionáři. Teprve když jejich kroky dozní na schodišti vedoucím ze žaláře, padne mi hlava. Vyčerpání, bolest a nevěřičnost mě připraví o poslední zbytky sil.

Nezradila jsem Eliase. Přežila jsem výslechy.

„Pojď, holčičko.“ Otec mě drží tak jemně, jako bych byla novorozeně. „Půjdem domů.“

„Za cos mě vyměnil?“ zeptám se. „Cos jim za mě nabídl?“

„Nic důležitého.“ Otec se snaží přenést na sebe víc mojí váhy. Nedovolím mu to. Místo toho se kousnu do rtu tak silně, až mi začne téct krev. Když se pomalu suneme ven z cely, soustředím se na bolest, abych nevníkala slabost v nohou a pálení v kostech. Jsem Krkavec válečnického Impéria. Z tohoto žaláře odejdu po svých.

„Cos mu dal, otče? Peníze? Půdu? Jsme na mizině?“

„Peníze ne. Dal jsem mu vliv. Je to Plebejec. Nemá žádný původ, žádnou rodinu, která by ho podpořila.“

„Rody se obrací proti němu?“

Otec přikývne. „Volají po tom, aby odstoupil — nebo aby na něj byl spáchán atentát. Má příliš mnoho nepřátel a nemůže je všechny zavřít do vězení nebo pozabíjet. Jsou příliš mocní. Potřebuje vliv. A já jsem mu ho dal. Výměnou za tvůj život.“

„Ale jak? Budeš mu radit? Půjčíš mu vojáký? Já nechápu, jak...“

„Na tom teď nezáleží.“ Otcovy modré oči jsou urputné a já se do nich nedokážu dívat, aniž by se mi zadrhl hlas. „Jsi moje dcera. Dal bych mu i kůži z vlastních zad, kdyby ji po mně chtěl. Opři se o mě, holčičko. Šetři síly.“

Vliv nemůže být to jediné, co Markus z otce vymámil. Chci trvat na tom, aby mi všechno vysvětlil, ale když stoupáme po

schodech, zatočí se mi hlava. Na to, abych se s ním dohadovala, jsem příliš rozlámaná. Dovolím mu, aby mi pomohl ven ze žaláře, ale nedokážu se zbavit znepokojivého pocitu, že ať už za mě zaplatil jakoukoliv cenu, byla příliš vysoká.